

Οι ακρίδες

της Μαρίας Κοκολάκη

Πρόσωπα

Φάνης, 29 ετών

Παπα-Γιώργης, 32 ετών

Μίνως-Βασίλης, 50 ετών

Στέλλα, 50 ετών

Χλόη, 25 ετών

Περίληψη

Ο Φάνης επιστρέφει στο χωριό μετά από μακρά απουσία, για να παρακολουθήσει το ετήσιο μνημόσυνο του πατέρα του. Εκεί, καλείται να διαχειριστεί μια πραγματικότητα, μέσα στην οποία δεν ξέρει πώς να υπάρξει, και ένα πένθος, το οποίο δεν είχε την ευκαιρία να βιωθεί.

Βιογραφικό

Η Μαρία Κοκολάκη γεννήθηκε το 1988 στο Ηράκλειο Κρήτης. Εργάζεται ως δασκάλα, ενώ ασχολείται κάπως και με το θέατρο και τη μουσική.

e-mail: airamokok@hotmail.com

Το θεατρικό έργο ΟΙ ΑΚΡΙΔΕΣ της Μαρίας Κοκολάκη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Για κάθε μεταποίηση, θεατρική παράσταση και κάθε άμεση ή έμμεση κερδοσκοπική χρήση, απαιτείται συναίνεση της συγγραφέως.

Το έργο γράφηκε στα πλαίσια του Εργαστηρίου Ελεύθερης Γραφής και Λογοτεχνικής Έκφρασης που διοργανώνει ο Πολυχώρος «Πόλις» και το καλλιτεχνικό στέκι “Bohème” (Μάρτιος-Ιούνιος 2021), με συντονίστρια την Αντιγόνη Σταυροπούλου.

Σκηνή 1

Το κοινό μπαίνει σε μια αίθουσα όπου τελείται μια μνημόσυνος ακολουθία. Τα φώτα πλατείας ανοιχτά. Ο Φάνης βρίσκεται στην πλατεία.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Του Κυρίου δεηθώμεν.

ΜΙΝΩΣ ΚΑΙ ΣΤΕΛΛΑ: Κύριε ελέησον.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Ο Θεός των πνευμάτων και πάσης σαρκός, ο τον θάνατον καταπατήσας, τον δε διάβολον καταργήσας, και ζώην τω κόσμω Σου δωρησάμενος, αυτός, Κύριε, ανάπαυσον την ψυχήν του κεκοιμημένου δούλου Σου, εν τόπω φωτεινώ, εν τόπω χλοερώ, εν τόπω αναγύξεως, ένθα απέδρα οδύνη, λύπη και στεναγμός. Παν αμάρτημα το παρ' αυτούπραχθέν εν λόγω ή έργω ή διανοία, ως αγαθός και φιλόανθρωπος Θεός, συγχώρησον ότι ουκ έστιν άνθρωπος, ος ζήσεται και ουχ αμαρτήσεται, Συ γαρ μόνος εκτός αμαρτίας υπάρχεις, η δικαιοσύνη Σου δικαιοσύνη εις τον αιώνα, και ο νόμος Σου αλήθεια.

Ότι Συ ει η ανάστασις, η ζωή, και η ανάπαυσις του κεκοιμημένου δούλου Σου, Χριστέ ο Θεός ημών, και Σοι την δόξαν αναπέμπομεν, συν τω ανάρχω Σου Πατρί, και τω παναγίω και αγαθώ και ζωοποιώ Σου Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων.

ΜΙΝΩΣ ΚΑΙ ΣΤΕΛΛΑ: Αμήν.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Αιωνία σου η μνήμη, αξιομακάριστε και αείμνηστε αδελφέ ημών.

ΜΙΝΩΣ ΚΑΙ ΣΤΕΛΛΑ: Αιωνία η μνήμη, αιωνία η μνήμη, αιωνία αυτού η μνήμη.

Τελειώνει η μνημόσυνος ακολουθία. Ξεκινάει το κήρυγμα.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Έτη πολλά, αναστάσιμα τα έτη μας. Συναχθήκαμε σήμερα εδώ δια να τελέσομεν το μνημόσυνο του αδελφού ημών και πατρός εμού. Εις τες ανοιχτές μας αγκάλες δεχόμαστε σήμερα, η κοινότητα ημών, και τον αδελφόν εμού, Φανούριον. Διότι ο Φανούριος δεν ημπόρεσε να παρασθεί εις την κηδεία και εις τα μνημόσυνα που προηγήθησαν, χτυπηθείς, ως γνωρίζετε, από τον φοβερόν ίόν, την μάστιγα που μας έστειλε ο Κύριος δια να μας δοκιμάσει. Δεν ημπόρεσε ο Φανούριος να τιμήσει τον πατέραν και δι αυτόν τον λόγον...

Ο Φάνης, χωρίς να το καταλάβει, έχει αρχίσει να κουνά νευρικά το πόδι του.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Φάνη, μην δυσανασχετείς. Ενώπιον του Κυρίου γίνεται η μνημόνευση. Εφόσον δεν ήσουν εδώ... Η Παναγία...

Ο Μίνως και η Στέλλα αρχίζουν να ψάλλουν το «Αγνή Παρθένη» σε μια άγνωστη γλώσσα. Εκπληκτοί τόσο ο Φάνης όσο και ο παπα-Γιώργης. Ο παπα-Γιώργης συνεχίζει το κήρυγμα με όλο και μεγαλύτερο πάθος, προσπαθώντας να καλύψει τους ψαλμούς. Το ίδιο και οι ψάλτες. Κρεσέντο και στα συναισθήματα του Φάνη.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Η μεταμορφωτική δύναμις του Αγίου Πνεύματος φωτίζει τες ψυχές ημών και μετατρέπει την λύπην εις ζωογόνο δύναμη. Σχέδιο του Κυρίου, Φάνη, προκειμένου να έλθουμε ημείς, το ποιμνιόν του, εις την ζεστήν του αγκάλη. Η Παναγία, αγαπητοί, η μητέρα ημών, η υπεραγία Θεοτόκος, μας περιμένει εις τες αγκάλες της. Τι αμαρτία, αγαπητοί, να της γυρνάμε την πλάτην. Να γυρνάμε την πλάτην εις τον Κύριον. Διότι τη σήμερον ημέραν, σε ετούτους τους δύσκολους καιρούς, πολλοί edιάλεξαν να απομακρυνθούν από τον ναόν του Κυρίου, από την οικογένειαν [αποσυντονισμένους] του Θεού. Δεν είναι λύση να φεύγουμε από τον πόνο. [Εκνευρισμένους] Τα μυστήρια πρέπει να τελούνται. Ο πενθών οφείλει να παρίσταται εις το μυστήριον. Δεν υπάρχει κοινωνία, αγαπητοί, χωρίς την από κοινού βίωση του πόνου ενώπιον του Θεού [ξεσπάει σε κλάματα].

Ο Φάνης αναστατωμένος φεύγει απ' την εκκλησία

Σκηνή 2

Ο Φάνης αράζει στο ποτάμι. Ακούει στο παλιό του κασετόφωνο το «I feel fine» των Beatles. Εμφανίζεται ο Μίνως. Καθόλη τη διάρκεια του διαλόγου, ο Μίνως είναι πολύ διαχυτικός σωματικά.

ΜΙΝΩΣ: Φάνη;

ΦΑΝΗΣ: Βασίλη;

ΜΙΝΩΣ: Χε, έχουν αλλάξει κάποια πράγματα.

ΦΑΝΗΣ: Ε, έχω καιρό να σε δω, είναι η αλήθεια.

ΜΙΝΩΣ: Μίνω να με φωνάζεις λοιπόν.

ΦΑΝΗΣ: Μίνω; Μίνωα;

ΜΙΝΩΣ: Ναι.

ΦΑΝΗΣ: Πώς προέκυψε αυτό;

ΜΙΝΩΣ: Πρέπει να τιμούμε τους προγόνους μας, αγόρι μου.

ΦΑΝΗΣ: Σαν πολύ πίσω δεν πήγες βρε [δυσκολεύεται] Μίνω;

ΜΙΝΩΣ: Χαχα, κοίτα, αυτό δεν έχει καμία σημασία. Κράτα μόνο ότι άλλαξα το όνομά μου γιατί το επέλεξα εγώ. Έκανα το κέφι μου. Φάνη, άστα αυτά τώρα. Ήθελα να σου πω, παιδί μου, ότι καταλαβαίνω πώς νιώθεις. Ο αδερφός σου είναι λίγο σκληρός. Σίγουρα είχες τους λόγους σου που δεν ήρθες νωρίτερα.

ΦΑΝΗΣ: Δεν τρέχει τίποτα. Τι να κάνω! Δεν μου επιτρεπόταν να ταξιδέψω στην αρχή. Κι έπειτα; Τι σημασία θα είχε η παρουσία μου; Οι νεκροί δεν παρεξηγούν.

ΜΙΝΩΣ: Άκου, τώρα που είσαι εδώ να κοιτάξεις να το ευχαριστηθείς. Τα υπόλοιπα θα 'ρθουν από μόνα τους.

Ο Φάνης κλείνει το κασετόφωνο.

ΦΑΝΗΣ: Πες μου όμως, πώς είναι τα πράγματα εδώ;

ΜΙΝΩΣ: Σκέφτεσαι τι θα λέει το χωριό;

ΦΑΝΗΣ: Όχι. Δηλαδή, ίσως. Αλλά όχι για μένα. Για τους υπόλοιπους. Ο Γιώργης δεν νομίζω να χάρηκε και πολύ που έφυγα έτσι απ' το μνημόσυνο. Δεν τήρησα τα ήθη και τα έθιμα για ακόμα μια φορά. Κι αυτά στο χωριό είναι σημαντικά. Με είχαν στο στόμα τους από πριν, τους αποτελείωσα.

ΜΙΝΩΣ: Μια χαρά θα τα καταφέρει ο Γιώργης. Έχει μάθει πια να κάνει κι αυτός πίσω. Εμείς είδες πώς τα έχουμε βρει;

ΦΑΝΗΣ: Η αλήθεια είναι πως εξεπλάγη.

ΜΙΝΩΣ: «Εξεπλάγη». Α, ρε δάσκαλε. Χαλάλι τα χρόνια που έλειπες. Μας γύρισες μορφομένους. Αλλά κι εμείς εδώ, μη νομίζεις. Έχουν αλλάξει πολλά πράγματα.

ΦΑΝΗΣ: Εντάξει, δεν έλειπα και τόσο καιρό.

ΜΙΝΩΣ: Ο χρόνος είναι σχετικός.

ΦΑΝΗΣ: Α, μπα;

ΜΙΝΩΣ: Δεν σας το μάθανε αυτό;

ΦΑΝΗΣ: Βεβαίως. Τι εννοείς, λοιπόν, ότι έχουν αλλάξει κάποια πράγματα;

ΜΙΝΩΣ: Με τη Στέλλα έχουμε ξεκινήσει τον τελευταίο χρόνο μια προσπάθεια.

ΦΑΝΗΣ: Ναι...

ΜΙΝΩΣ: Φάνη, οι άνθρωποι είναι δυστυχημένοι. Γεμίζουν το σώμα τους με δηλητήρια. Και η ψυχή τους στάζει δηλητήριο μετά. Κατάλαβες; Είναι δυστυχημένοι και δεν ξέρουν τι τους λείπει. Τους λείπει η επαφή με τη φύση, η αγνή τροφή, να φτιάξουν οι ίδιοι την τροφή τους. Ξέρεις τι; Δυστυχημένοι εργάτες παράγουν τροφή που κάνει δυστυχημένο αυτόν που την τρώει. Εμείς καλλιεργούμε με χαρά τους σπόρους που βγάζουμε μόνοι μας. Δεν τους αγοράζουμε μεταλλαγμένους. Τώρα ετοιμάζουμε τη Γιορτή των Σπόρων. Θα 'ρθεις να βοηθήσεις;

ΦΑΝΗΣ: Τι κάνετε δηλαδή;

ΜΙΝΩΣ: Έχουμε μαζέψει σπόρους παλιούς και τους συσκευάζουμε για να τους δώσουμε στον κόσμο που θα έρθει στη Γιορτή. Ένα πανηγυράκι, να ανταλλάξουμε λίγο χαρά και γνώση, φίλε μου. Δεν υπάρχει κοινωνία χωρίς την από κοινού βίωση της χαράς, όπως θα 'λεγε κι ο αδερφός σου, αλλά ανάποδα.

Ο Μίνως τού κάνει λίγο μασάζ στους ώμους και φεύγει.

Σκηνή 3

Ο Φάνης περπατά στον δρόμο, όπου συναντά τον παπα-Γιώργη.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Φάνη.

ΦΑΝΗΣ: Μμ

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Δεν θα σου πω τίποτα που έφυγες όπως έφυγες. Τι ήταν αυτό, Χριστέ μου, Παναγία μου! Αυτοί οι δύο έχουν ξεφύγει πραγματικά. Μην ανησυχείς. Τα κανόνισα όλα εγώ με τα κόλλυβα. Εντάξει, τώρα το τι θα πει το χωριό είναι το τελευταίο. Δεν μ' ενδιαφέρει. Το θέμα είναι... Τουλάχιστον παρακολούθησες το μυστήριο. Φάνη, μη δυσανασχετείς σε παρακαλώ. Τελοσπάντων, το θέμα είναι αυτοί οι κακομοίρηδες. Εσύ, να το καταλάβω, τόσο καιρό λείπεις από δω, περαστικός είσαι. Ναι, έλα, ευθέως μιλάμε τώρα. Αλλά αυτοί; Επειδή τους λυπάμαι, γι' αυτό τους ανέχομαι. Όμως, δεν μπορούν να εκφράζονται έτσι στον ναό του Κυρίου.

ΦΑΝΗΣ: Έχεις δυο χίτηδες για ψάλτες!

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Σου είπα! Δεν μπορώ να τους κλείσω την πόρτα, τους λυπάμαι. Νιώθω την ευθύνη τους. Είναι χαμένοι αν τους κλείσω την πόρτα κι εγώ. Ξέρεις τι κάνουν; Βασικά, και μόνο το σημερινό δεν σου φτάνει; Ψέλνουν στα αλαμπουρνέζικα. Γιατί;

ΦΑΝΗΣ: Κι αυτά που ψέλνεις εσύ αλαμπουρνέζικα είναι.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Φάνη!

ΦΑΝΗΣ: Τι; Πιστεύεις ότι καταλαβαίνει κανείς;

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Για μένα δεν υπάρχει τελειότερη γλώσσα από αυτήν του Χριστού. Τέλος. Ψάχνετε από δω κι από κει τη λύση στα προβλήματά σας, ένα νόημα στη ζωή σας, κι όλο απομακρύνεστε απ' τον Χριστό.

ΦΑΝΗΣ: Αυτή δεν είναι η αλήθεια του Χριστού. Αυτή είναι η δική σου αλήθεια, που ωραία στην τάισαν και την έφαγες. Τη χώνεψες καλά καλά και τώρα είναι μέρος απ' τα κύτταρά σου.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Έστω, Φάνη. Άκουσέ την κι αυτήν την αλήθεια λίγο όμως, ε! Ξέρω ότι είσαι προκατειλημμένος μαζί μου, αν και δεν ξέρω γιατί. Επειδή είμαι αστηρός μαζί σου; Δεν έχεις μάθει να σε πιάζουν. Όμως άκου τη συμβουλή μου και έχε τον νου σου με αυτούς τους δυο τουλάχιστον. Κι επίσης, θα πάω στον τάφο του πατέρα σήμερα. Να 'ρθεις...

Ο Φάνης συνειδητοποιεί ότι έχει ξεχάσει το κασετόφωνο στο ποτάμι

ΦΑΝΗΣ: Εντάξει, θα έρθω. Αλλά κάτι ξέχασα. Πήγαινε εσύ και θα έρθω πιο μετά.

Σκηνή 4

Ο Φάνης επιστρέφει στο ποτάμι και βλέπει τη Χλόη να βγαίνει απ' το νερό, όπου έκανε μπάνιο. Ακούγεται το «Free as a bird» των Beatles στο κασετόφωνο. Στη συνέχεια της σκηνής ακούγονται και άλλα τραγούδια των Beatles, όπως το Eleanor Rigby και το Help.

ΦΑΝΗΣ: Ωχ, συγγνώμη

Ο Φάνης γυρίζει το βλέμμα του.

ΧΛΟΗ: Μην ανησυχείς

Η Χλόη σκουπίζεται και ντύνεται.

ΦΑΝΗΣ: Ξέχασα το κασετόφωνο.

ΧΛΟΗ: Ωραία playlist.

ΦΑΝΗΣ: Απ' τα παλιά. Ήταν του πατέρα μου.

ΧΛΟΗ: Μπορείς να γυρίσεις.

ΦΑΝΗΣ: Είμαι ο Φάνης.

ΧΛΟΗ: Χλόη. Χάρηκα.

ΦΑΝΗΣ: Κι εσύ ξένη εδώ;

ΧΛΟΗ: Καθόλου.

ΦΑΝΗΣ: Δεν σε θυμάμαι. Τίνος είσαι;

Ο Φάνης γελάει μόνος του.

ΧΛΟΗ: Αφού είσαι ξένος, πώς θα μπορούσες να με θυμάσαι;

ΦΑΝΗΣ: Α, ναι. Ξένος νιώθω. Αλλά από εδώ είμαι.

ΧΛΟΗ: Χαχα, μάλιστα. Αισθάνομαι πως έχεις την ανάγκη να τα πεις όλα.

ΦΑΝΗΣ: Όχι πριν μου πεις ποια είσαι.

ΧΛΟΗ: Είμαι η Χλόη.

ΦΑΝΗΣ: και...

ΧΛΟΗ: ... και μπορεί να μην είμαι από εδώ, όμως ο τόπος αυτός με γεμίζει με έναν ιδιαίτερο τρόπο.

ΦΑΝΗΣ: Το αντίθετο από μένα λοιπόν. Δεν ήταν πάντα έτσι... τελοσπάντων.

Κάθεται δίπλα της.

ΧΛΟΗ: Νιώθεις ανεπιθύμητος;

ΦΑΝΗΣ: Όχι. Αλλά νιώθω ότι όλοι θέλουν... να προσαρμοστώ.

ΧΛΟΗ: Καλό είναι να μπορούμε να προσαρμοζόμαστε στις αλλαγές.

ΦΑΝΗΣ: Δεν χάνουμε τον εαυτό μας έτσι;

ΧΛΟΗ: Είναι τόσο σημαντικός ο εαυτός σου;

ΦΑΝΗΣ: Χα, όχι.

ΧΛΟΗ: Όχι;

ΦΑΝΗΣ: Δεν ξέρω. Ποια είναι η σωστή απάντηση;

ΧΛΟΗ: Χαχα, μόνο εσύ μπορείς να τη δώσεις.

ΦΑΝΗΣ: Λοιπόν, άσε με εμένα. Εσύ, πώς βρέθηκες στα μέρη μας;

ΧΛΟΗ: Εδώ μένω, έναν χρόνο τώρα.

ΦΑΝΗΣ: Γιατί;

ΧΛΟΗ: Εντύπωση σου κάνει, ε; Με τον Μίνω και τη Στέλλα. Κατάλαβες ποιους λέω;

ΦΑΝΗΣ: Μα, ναι. Κατάλαβα, ασχολείσαι κι εσύ με τους σπόρους;

ΧΛΟΗ: Όχι μόνο. Πρέπει να το δεις πιο ολιστικά.

ΦΑΝΗΣ: Δηλαδή;

ΧΛΟΗ: Γενικά προσπαθούμε να απελευθερώσουμε και να εξελίξουμε την ψυχή μας. Η επαφή με τη φύση βοηθάει σε αυτό, αλλά και το να είμαστε μαζί. Φροντίζουμε ο ένας για τον άλλο, δουλεύουμε μαζί, φτιάχνουμε μαζί το φαγητό μας και ό,τι δίνουμε στον κόσμο είναι αποτέλεσμα συλλογικής δουλειάς.

ΦΑΝΗΣ: Δεν ακούγεται κι άσχημο. Μετά από τόση απομόνωση, το χρειάζεται αυτό ο κόσμος.

ΧΛΟΗ: Εσύ;

ΦΑΝΗΣ: Εγώ;

ΧΛΟΗ: Εσύ με τι ασχολείσαι;

ΦΑΝΗΣ: Δάσκαλος είμαι.

ΧΛΟΗ: Εδώ, στο νησί;

ΦΑΝΗΣ: Άσε, μην το ψάχνεις. Κάθε χρόνο αλλού. Στην Κω ήμουν τον τελευταίο χρόνο. Δεν το ξενοίκιασα το σπίτι, λέω να πάω ξανά του χρόνου.

ΧΛΟΗ: Δεν ήθελες να είσαι εδώ;

ΦΑΝΗΣ: Δεν είχα την ευκαιρία έτσι κι αλλιώς. Όπου σε στείλουν πας.

ΧΛΟΗ: Μάλιστα.

ΦΑΝΗΣ: Αλλά έτσι κι αλλιώς, ο άνθρωπος έχει ανάγκη και τη φυγή. Κι εσύ φαίνεται να το ξέρεις αυτό. Δεν μας είπες από πού έρχεσαι.

ΧΛΟΗ: Ναι, δίκιο έχεις. Δεν υπάρχει λόγος. Μερικές φορές έχει σημασία το εδώ και τώρα.

Κοιτάζονται έντονα.

ΧΛΟΗ: Ξέρω ποιος είσαι.

ΦΑΝΗΣ: Και τότε γιατί με ρώτησες όλα αυτά;

ΧΛΟΗ: Είναι σημαντικό να έχει κανείς την ευκαιρία να αυτοπαρουσιαστεί.

ΦΑΝΗΣ: Σίγουρα έχω γίνει θέμα στο χωριό. Άκου τα λοιπόν από μένα. Ήμουν στην Κω. Ήταν πανδημία. Εγώ είχα κολλήσει τον ιό. Δεν επιτρεπόταν να ταξιδέψω, δεν είχα άλλη επιλογή. Δεν ξέρεις πόσο πιέστηκα με όλο αυτό. Τους έπαιρνα τηλέφωνο κάθε μέρα. Αυτοί το ζούσαν όλοι μαζί και εγώ μόνος μου. Για μένα ήταν σαν να μην έγινε ποτέ, δεν είδα το νεκρό σώμα, δεν άκουσα μοιρολόγια και κλάματα. Όταν μιλούσαμε στο τηλέφωνο προσπαθούσαν όλοι να με καθησυχάσουν. Ανησυχούσαν για μένα. Έκαναν πως ήταν όλα καλά, πως αντέχουν. Δεν υπήρχε σημάδι πόνου που να τ' αφήνουν να φανεί. «Κοίτα παιδί μου να περνάς καλά», έλεγαν. Ο Γιώργης δεν μιλούσε καν. Έπαιρνε το ακουστικό και απλωνόταν σιωπή κι από τις δυο μεριές. Ήταν άβολο. Εγώ τι να κάνω; Έκανα κι εγώ πως είναι όλα καλά. Και μετά έκλεινα το τηλέφωνο και συνέχιζα το ίδιο θέατρο. Διαλύθηκε το στομάχι μου. Όταν τελείωσα τη δουλειά σηκώθηκα κι έφυγα και πήγα στη Σαμοθράκη. Χλόη, το ίδιο θα έκανες και εσύ.

ΧΛΟΗ: Έχεις ανάγκη να τ' ακούσεις;

ΦΑΝΗΣ: Ναι.

ΧΛΟΗ: Το ίδιο θα έκανα, Φάνη.

Σιωπή.

ΦΑΝΗΣ: Μπορείς να κλείσεις τη μουσική;

ΧΛΟΗ: Είναι τ' αγαπημένο σου.

ΦΑΝΗΣ: Πού το ξέρεις;

ΧΛΟΗ: Όχι, ρωτάω.

ΦΑΝΗΣ: Αυτό ήταν το αγαπημένο του Γιώργη. Εγώ τον θαύμαζα τον Γιώργη. Αλλά τώρα δεν τον καταλαβαίνω πια.

Η Χλόη τον κοιτάζει στα μάτια. Τα βλέμματά τους διασταυρώνονται.

ΦΑΝΗΣ: Τι;

ΧΛΟΗ: Γιατί γύρισες;

Ο Φάνης χαμογελάει.

ΦΑΝΗΣ: Για να κάνω καλοκαίρι στο νησί. Χαίρομαι που... που είσαι κι εσύ εδώ.
[σιωπή] Για πες τώρα. Πώς είναι με τον Μίνω και τη Στέλλα;

ΧΛΟΗ: Ήρεμα. Θες να 'ρθεις απ' το σπίτι; Θα συσκευάζουν τους σπόρους τώρα.

ΦΑΝΗΣ: Οκ.

Σκηνή 5

Φτάνουν στο σπίτι. Η Στέλλα καθισμένη στο τραπέζι βάζει τους σπόρους σε χάρτινα σακουλάκια και γράφει απ' έξω την ονομασία τους. Κάθονται μαζί της και ξεκινάνε τη δουλειά.

ΣΤΕΛΛΑ: Καλώς τον.

ΦΑΝΗΣ: Γεια σου Στέλλα.

Η Στέλλα του γνέφει.

ΣΤΕΛΛΑ: Αυτά είναι μαρούλια. Ορίστε.

Του δίνει σακουλάκια.

ΣΤΕΛΛΑ: Πώς είσαι, Φάνη;

ΦΑΝΗΣ: Καλά.

ΣΤΕΛΛΑ: Θα έρθει και ο Γιώργης σε λίγο.

Η Στέλλα φεύγει.

ΦΑΝΗΣ: Τι έχει;

ΧΛΟΗ: Νομίζω πως δεν χαίρεται πολύ που είμαι εδώ.

ΦΑΝΗΣ: Γιατί;

ΧΛΟΗ: Ξέρεις, είναι κλειστός άνθρωπος. Έχω ταράξει λίγο τις ισορροπίες.

ΦΑΝΗΣ: Μήπως ήθελε να μας αφήσει μόνους;

ΧΛΟΗ: Γιατί;

ΦΑΝΗΣ: Εεε... Τίποτα, συνέχισε.

ΧΛΟΗ: Την ξέρεις καλά;

ΦΑΝΗΣ: Έχω την αίσθηση πως την ξέρω.

ΧΛΟΗ: Μόνο τον Μίνω υπολογίζει.

ΦΑΝΗΣ: Αυτός, πάλι, γιατί άλλαξε το όνομά του;

ΧΛΟΗ: Του παρουσιάστηκε σε όραμα ο λευκός ταύρος.

ΦΑΝΗΣ: Τι σημαίνει αυτό;

ΧΛΟΗ: Ο λευκός ταύρος που έστειλε ο Ποσειδώνας στον Μίνω για θυσία προκειμένου αυτός να αποδείξει στον λαό του ότι έχει θεϊκή καταγωγή. Ο Μίνωας μην θέλοντας να τον χάσει, τον αντικατέστησε με έναν άλλο ταύρο, όμως-

ΦΑΝΗΣ: Ναι, εννοώ γιατί να δει τέτοιο όραμα; Κάτι συμβολίζει. Ίσως την αρσενική δύναμη. Έχει την ανάγκη να νιώθει δυνατός. Ίσως επειδή έχει πια μεγαλώσει-

ΧΛΟΗ: Μην προσπαθείς να τα ερμηνεύσεις όλα με τη λογική. Η σκέψη έχει τα όριά της. Για να φανερωθεί μια αλήθεια, Φάνη, πρέπει να είσαι ολόκληρος έτοιμος. Δεν αρκεί να έχεις όλα τα στοιχεία μπροστά σου. Πρέπει να είσαι έτοιμος και στην ψυχή. Ένα ηλιοβασίλεμα.

ΦΑΝΗΣ: Ηλιοβασίλεμα;

ΧΛΟΗ: Έρχεται και φεύγει. Πρέπει να είσαι χαρούμενος που το έζησες κι ας έφυγε για πάντα.

Σιωπή.

ΦΑΝΗΣ: Εννοείς πως έπρεπε να θυσιάσει τον λευκό ταύρο;

ΧΛΟΗ: Τίποτα δεν «πρέπει».

Σιωπή.

ΦΑΝΗΣ: Ξέρεις τι έκαναν στην εκκλησία; Αρχισαν να ψέλνουν από το πουθενά κι αυτά που έλεγαν δεν έβγαζαν κανένα νόημα.

ΧΛΟΗ: Προσπαθούν να βοηθήσουν τον Γιώργη.

ΦΑΝΗΣ: Δεν καταλαβαίνω.

ΧΛΟΗ: Για κάποια πράγματα χρειάζεται μια άλλη γλώσσα για να τα εκφράσει κανείς. Ο Γιώργης είναι άνθρωπος των τύπων. Κάνει αυτά που θεωρεί ότι «πρέπει» να γίνουν, αλλά δεν έχει επαφή με το μέσα του.

Ο Φάνης θυμάται ξαφνικά.

ΦΑΝΗΣ: Ωχ! Του είχα πει πως θα πάω στο μνήμα.

ΧΛΟΗ: Θέλεις να πας;

ΦΑΝΗΣ: Όχι.

ΧΛΟΗ: Γιατί;

Ο Φάνης σκοτεινιάζει.

ΦΑΝΗΣ: Κανένας δεν με βοηθάει...

ΧΛΟΗ: Ίσως πρέπει να θυσιάσεις τον δικό σου ταύρο.

Ο Φάνης προσπαθεί να αστειευτεί.

ΦΑΝΗΣ: Δεν το είδα εγώ το όραμα.

ΧΛΟΗ: Δεν το είδες; Τώρα που στο περιέγραφα; Εντόπισες μάλιστα και συμβολισμό.

Ο Φάνης χαμογελάει. Μπαίνει η Στέλλα.

ΣΤΕΛΛΑ: Τσάι; Ζάχαρη δεν έχουμε, αλλά μπορείς να βάλεις μέλι βιολογικό. Πιες. Θα σε βοηθήσει ενεργειακά. Είσαι πολύ φορτωμένος.

Η Στέλλα φεύγει.

ΦΑΝΗΣ: Λοιπόν, εσύ τα πιστεύεις όλα αυτά;

ΧΛΟΗ: Ποια;

ΦΑΝΗΣ: Αυτά τα ενεργειακά, τα περίεργα.

Η Χλόη χαμογελά.

ΦΑΝΗΣ: Εντάξει, θα το δεχτώ. Αυτό που είπες πριν. Κάποιοι άνθρωποι χρησιμοποιούν μια άλλη γλώσσα για να εκφράσουν αυτό που θέλουν. Ίσως μπορεί να βρεθεί σημείο επαφής.

ΧΛΟΗ: Αρκεί να το θέλεις.

ΦΑΝΗΣ: Να σου πω την αλήθεια, πιο άνετα αισθάνθηκα με τον ακατάληπτο ψαλμό παρά με το κήρυγμα του αδερφού μου. Και με σένα νιώθω άνετα.

ΧΛΟΗ: Είναι το τι έχεις ανάγκη.

ΦΑΝΗΣ: Εσύ τι έχεις ανάγκη;

Μπαίνει ο Μίνως.

ΜΙΝΩΣ: Φύτεψα 15 δέντρα.

ΦΑΝΗΣ: Α, ωραία.

ΧΛΟΗ: Πότε πρόλαβες;

ΜΙΝΩΣ: Λοιπόν, ξέρετε τι λέει η θεωρία της σχετικότητας του Αϊνστάιν; Ότι ο χρόνος κυλάει διαφορετικά όταν τρέχεις. Οι άνθρωποι σήμερα τρέχουν, οπότε νιώθουν τον χρόνο να κυλάει πιο γρήγορα απ' ό,τι στ' αλήθεια.

ΦΑΝΗΣ: Εε, δεν λέει ακριβώς αυτό.

ΜΙΝΩΣ: Φάνη, δεν έχει σημασία.

Ο Μίνως χτυπά τον Φάνη στους ώμους.

ΜΙΝΩΣ: Λοιπόν, ακούστε. Συνάντησα τον Ντίνο, τον φούρναρη, στον δρόμο. Διάβασε πως τελικά οι Ρώσοι τον ξεκίνησαν αυτόν τον ιό.

Ο Μίνως πάει μέσα να φέρει ρακή και αγγουράκι.

ΦΑΝΗΣ: Κατάλαβα τι θυσίασε για να γλιτώσει τον ταύρο. Τη λογική. Αλλά ο ταύρος ο λευκός τι συμβολίζει;

Η Χλόη δεν ανταποκρίνεται στο χιούμορ του. Ο Μίνως επιστρέφει.

ΜΙΝΩΣ: Θα πεις;

ΦΑΝΗΣ: Ναι, γιατί όχι.

ΜΙΝΩΣ: Άμα έρθεις εδώ του χρόνου, γεια μας, να κανονίσουμε να κάνουμε κανένα πρόγραμμα με το σχολείο. Το αγγουράκι δικό μας, φάε, χωρίς φάρμακα. Καλό;

ΦΑΝΗΣ: Μμ

ΜΙΝΩΣ: Στέλλα, κόψε και ντοματίνια. Λοιπόν, πες μου, πώς τα πέρασες από την τελευταία φορά;

ΦΑΝΗΣ: Ε, καλά. Ξέρεις... ήταν λίγο δύσκολος για όλους ο τελευταίος χρόνος, με τις απαγορεύσεις και όλα αυτά. Είχα πάει στη Σαμοθράκη βέβαια το προηγούμενο καλοκαίρι. Με βοήθησε κάπως...

ΜΙΝΩΣ: Ναι.

ΦΑΝΗΣ: Νομίζω πως ο Γιώργης είναι λίγο θυμωμένος μαζί μου.

Μπαίνει η Στέλλα.

ΣΤΕΛΛΑ: Ντοματίνια; Δικά μας, χωρίς φάρμακα.

ΦΑΝΗΣ: Ευχαριστώ.

ΜΙΝΩΣ: Κάτσε μαζί μας.

ΣΤΕΛΛΑ: Πρέπει να φτιάξω τους σπόρους. Θα καθαρίσετε λίγο εδώ να τους φέρω;

ΜΙΝΩΣ: Ναι. Θα κάτσεις να φτιάξουμε τους σπόρους;

ΦΑΝΗΣ: Εντάξει.

Ο Μίνως και η Στέλλα φεύγουν.

ΦΑΝΗΣ: Έτσι είναι πάντα;

ΧΛΟΗ: Είναι λίγο έντονος. Εσύ που τον ξέρεις από μικρός;

ΦΑΝΗΣ: Αλλάζουν οι άνθρωποι.

ΧΛΟΗ: Το πιστεύεις;

ΦΑΝΗΣ: Αλλάζοντας μένουν ίδιοι.

ΧΛΟΗ: Εγώ το πιστεύω ότι αλλάζουν. Κι εγώ δεν ήμουν πάντα όπως τώρα.

ΦΑΝΗΣ: Δηλαδή;

ΧΛΟΗ: Δεν ένιωθα εγώ, δεν με χωρούσε ο τόπος. Κι όμως, ταυτόχρονα δεν είχα καμία οδό διαφυγής. Φαινόταν πάνω από τις δυνάμεις μου, πάνω από την πραγματικότητα, οποιαδήποτε δυνατότητα αλλαγής. Προσπάθησα να βρω τον εαυτό μου, να εμπιστευτώ τους ανθρώπους κι όταν για μια στιγμή άφησα τους φόβους μου στην άκρη, έπεσε ο ουρανός και με πλάκωσε.

ΦΑΝΗΣ: Τι έγινε;

ΧΛΟΗ: Αυτό δεν θα το μάθεις. Το έχω κι εγώ πια ξεχάσει.

ΦΑΝΗΣ: Μα πώς;

ΧΛΟΗ: Ήταν ο ταύρος που θυσίασα.

ΦΑΝΗΣ: Τι προσπαθούσες να διαφυλάξεις;

ΧΛΟΗ: Την τιμή μου.

ΦΑΝΗΣ: Αφήνεις να εννοηθεί πως κάτι πολύ κακό συνέβη.

ΧΛΟΗ: Δεν θα το μάθει κανείς.

ΦΑΝΗΣ: Και τα κατάφερες; Τον έσωσες τον λευκό σου ταύρο;

Μπαίνει ο Μίνως κρατώντας ένα τελάρο με τους υπόλοιπους σπόρους.

ΜΙΝΩΣ: [στη Στέλλα] Εδώ είναι τα μαρούλια. Φάνη, σου είπανε τι κάνουμε;

ΦΑΝΗΣ: Ναι.

Ο Μίνως αφήνει το τελάρο και βγαίνει.

ΦΑΝΗΣ: Μοιάζει δύσκολο να μην έχεις πρόσβαση σε ένα κομμάτι του εαυτού σου. Μπορώ να σε βοηθήσω σε κάτι; Ίσως αν μαθαίναμε τι συνέβη...

Η Χλόη αλλάζει ύφος. Χαμογελάει.

ΧΛΟΗ: Δεν έχει σημασία πια. Εσένα θα σε βοηθούσε αυτό;

ΦΑΝΗΣ: Εμένα; Αν εσύ...; Όχι. Μάλλον όχι. Όμως, είσαι καλά;

ΧΛΟΗ: Ναι.

Ο Φάνης δακρύζει.

ΦΑΝΗΣ: Ξέρεις τι; Πάω να βρω τον αδερφό μου. Μπορεί να έχει ανησυχήσει. Θα έρθω σε λίγο.

Ο Φάνης και η Χλόη βγαίνουν, ο ένας μετά τον άλλο. Μπαίνουν ο Μίνως και η Στέλλα.

ΜΙΝΩΣ: Τον είδες καθόλου;

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν πρόλαβα. Εσύ;

ΜΙΝΩΣ: Λίγο.

ΣΤΕΛΛΑ: Πώς σου φάνηκε;

ΜΙΝΩΣ: Καλά.

ΣΤΕΛΛΑ: Τα ραπανάκια έτσι έπρεπε να είναι;

ΜΙΝΩΣ: Ναι, αυτά είναι τα λευκά.

ΣΤΕΛΛΑ: Μμ

Σκηνή 6

Ο Φάνης στο ποτάμι, όπου συναντά τον παπα-Γιώργη.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Σε έψαχνα...

ΦΑΝΗΣ: Τώρα ερχόμουν-

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Εντάξει. Δεν πειράζει. Το σκέφτηκα ξανά. Ήμουν πολύ αυστηρός μαζί σου. Δεν έπρεπε να αναφέρω το όνομά σου στην εκκλησία. Είναι σίγουρα ένα σοκ αυτό που βιώνεις. Έλα να πάμε στο σπίτι να τα πούμε λίγο πιο άνετα.

ΦΑΝΗΣ: Θα μου κάνεις μια χάρη;

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Τι;

ΦΑΝΗΣ: Ας κάτσουμε καλύτερα εδώ.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Καλώς.

Σιωπή.

ΦΑΝΗΣ: Βράχηκαν τα ράσα σου;

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Μην ανησυχείς.

ΦΑΝΗΣ: Ωραία, να καθίσουμε;

Ο παπα-Γιώργης γνέφει θετικά

ΦΑΝΗΣ: Λοιπόν;

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Λοιπόν, πες μου. Πώς είσαι; Πώς ήταν τα πράγματα στην Κω;

ΦΑΝΗΣ: Στην Κω ήταν μοναχικά, το ξέρεις. Δεν επέτρεπαν οι συνθήκες κάτι άλλο. Θες να σου πω για τη Σαμοθράκη καλύτερα;

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Ακούω.

ΦΑΝΗΣ: Στη Σαμοθράκη έκανα σεξ και ναρκωτικά.

Ο παπα-Γιώργης δεν αντιδρά.

ΦΑΝΗΣ: Χμ, θέλεις στ' αλήθεια να μιλήσουμε.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Ανησυχούμε για σένα. Κάνεις πως όλα είναι καλά, όμως...

ΦΑΝΗΣ: Καλά είμαι. Βρέθηκα με έναν φίλο από τη Θεσσαλονίκη. Πήγαμε μερικές μέρες για κάμπινγκ. Ήταν ξέγνοιαστα. Είχα και το στομάχι μου για λίγο καιρό, οπότε δεν μπορούσα ούτε να πω ούτε να κάνω καταχρήσεις. Αλλά εκεί μου πέρασε. Χρειαζόμουν λίγο ηρεμία και επαφή με τη φύση. Τώρα, αν στ' αλήθεια με ρωτάς, ακόμα δεν μπορώ να συνειδητοποιήσω. Είναι ώρες και στιγμές που νιώθω πως δεν έγινε ποτέ. Μερικές φορές κάποιος φεύγει και κάνουμε έναν χρόνο να τον δούμε. Μετά βρισκόμαστε ξανά και είναι τόσο οικεία.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Το ξέρεις ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει. Μόνο μετά θάνατον θα ανταμώσουν ξανά οι ψυχές-

ΦΑΝΗΣ: Χα

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Γιατί το κάνεις αυτό; Εγώ προσπαθώ να σεβαστώ τις δικές σου αντιλήψεις. Γιατί δεν μου επιτρέπεις να έχω κι εγώ κάτι για να αντλώ νόημα; Την αλήθεια μου.

ΦΑΝΗΣ: Την αλήθεια «σου» ή τη μόνη αλήθεια;

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Βλέπεις ότι προσπαθώ. Εσύ είσαι σκληρός μαζί μου αυτή τη φορά. Βλέπεις ότι ακόμα και τον Μίνω και τη Στέλλα προσπαθώ να τους αποδεχτώ.

ΦΑΝΗΣ: Ή να τους σώσεις;

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Άκου, από μένα δεν απειλείσαι. Δεν μπορείς όμως να μου απαγορεύσεις να προσεύχομαι για σένα.

ΦΑΝΗΣ: Γιώργη, δεν είναι ότι δεν σ' αγαπάω. Αλλά όλα αυτά που πρεσβεύεις με πνίγουν. Θέλοντας ή μη, διεισδύουν μέσα μου και με βάζουν να είμαι διαρκώς σε μάχη μαζί τους. Δεν φταις εσύ. Φταίει που είναι παντού γύρω μου. Αυτά διδάχθηκα στο σχολείο και αυτά με βάζουν να διδάξω. Θεωρείται αυτονόητο ότι πιστεύω κι όταν δηλώνω ότι αυτό δεν ισχύει, καλούμαι να απολογηθώ ή να εξηγηθώ. Είμαι αναγκασμένος να ακούω από εδώ και από κει για μετά θάνατον ζωή. Γιώργη, η κουβέντα παρηγοριάς για μένα δεν μπορεί να είναι πως θα συναντηθούμε ξανά. Καταλαβαίνεις πόσο επώδυνο είναι; Δεν έχετε να μου πείτε τίποτα άλλο;

Στο μεταξύ ο παπα-Γιώργης έχει κλείσει τα μάτια και προσεύχεται. Ο Φάνης το συνειδητοποιεί και ξεσπά σε νευρικό γέλιο. Ο παπα-Γιώργης παρασύρεται και στο τέλος γελούν δυνατά και οι δύο.

ΦΑΝΗΣ: Εντάξει, εντάξει.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Ευχαριστήθηκες τώρα μασταρδάκο;

ΦΑΝΗΣ: Πέτα το το μαλακισμένο σου προσωπίο πού και πού.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Τς τς τς, ο μικρός μου αδερφός δεν θα μεγαλώσει ποτέ.

ΦΑΝΗΣ: Θα πάω απ' του Μίνω και της Στέλλας. Τους είπα πως θα τους βοηθήσω με τους σπόρους. Θεες να 'ρθεις κι εσύ;

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Όχι, με κούρασες. Δεν θ' αντέξω να τους δω κι αυτούς τώρα.

ΦΑΝΗΣ: Άντε μπράβο! Να φροντίσεις κι εσύ τον εαυτό σου λίγο. Πήγαινε να χαλαρώσεις. Ν' ανάψεις και λιβάνι να κάνεις ατμόσφαιρα.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Βρε άι στο...

Αγκαλιάζονται και φεύγουν προς τις αντίθετες κατευθύνσεις.

Σκηνή 7

Ο Φάνης φτάνει στο σπίτι του ζευγαριού. Ο Μίνως, η Στέλλα και η Χλόη συσκευάζουν σπόρους.

ΜΙΝΩΣ: Καλώς τον. Έλα, κάτσε.

ΧΛΟΗ: Όλα καλά;

ΦΑΝΗΣ: Λέω πως τα βρήκαμε.

ΣΤΕΛΛΑ: Με ποιον;

ΦΑΝΗΣ: Με τον Γιώργη.

ΣΤΕΛΛΑ: Μπράβο παιδί μου. Τα αδέρφια πρέπει να είναι αγαπημένα. Τώρα που μείνατε οι δυο σας... [αναστενάζει] Να, πάρε τα κολοκύθια εσύ.

Ο Φάνης αρχίζει να συσκευάζει κι αυτός. Περνούν λίγη ώρα έτσι.

ΜΙΝΩΣ: Όλοι μας οι σπόροι είναι από βιολογικές καλλιέργειες, ούτε λιπάσματα ούτε ψεκασμοί. Φυτεύουμε με τον βιοδυναμικό κύκλο της Σελήνης. Να, δεξ εδώ τι λέει. Π.χ. 10 Ιανουαρίου. Βλέπεις πού είναι η Αφροδίτη; Και ο Κρόνος... «Αύξουσα σελήνη. Κατάλληλη ημέρα για σπορά και φύτευση». Για να δούμε αύριο «Κατάλληλη εποχή για τη συγκομιδή σιτηρών. Καλή περίοδος για αναζωογονητικό μασάζ με χρήση αιθέριων ελαίων». Είναι καλή ευκαιρία τώρα που είσαι εδώ να δεις και πώς γίνεται ο θερισμός.

ΣΤΕΛΛΑ: Αλλά πριν από κάθε σημαντική εργασία, καθαρίζουμε πρώτα την ψυχή μας για να μη μεταφέρουμε αρνητική ενέργεια στην τροφή.

Όσο μιλάνε, η Στέλλα σηκώνεται και αρχίζει να ετοιμάζει το σκηνικό για την τελετουργία που θα ακολουθήσει. Παίρνει μερικούς σπόρους σιταριού και ένα μπολ με νερό. Ανάβει αρωματικά στικς. Ανοίγει τον υπολογιστή και βάζει μια playlist με μουσική στα 432 Hertz.

ΦΑΝΗΣ: Χαίρομαι που έχετε βρει κάτι που σας κάνει χαρούμενους.

ΜΙΝΩΣ: Δεν έχει να κάνει με μας όλο αυτό. Έχει να κάνει με σένα.

ΣΤΕΛΛΑ: Το στάρι... Και το νερό. Ευχαριστώ.

ΜΙΝΩΣ: Η ενέργειά σου είναι πολύ φορτωμένη. Το νιώθουμε.

ΦΑΝΗΣ: Κοίτα, μ' αρέσουν όλα αυτά τα χειροπιαστά που κάνετε με τη γη και η αίσθηση ηρεμίας που υπάρχει εδώ μέσα, αλλά δεν νομίζω ότι μπορώ να συμμετέχω σ' αυτό.

ΣΤΕΛΛΑ: Τα αρωματικά στικς;

ΜΙΝΩΣ: Μην ανησυχείς, θα τα αναλάβουμε όλα εμείς. Εσύ απλώς συνέχισε να φτιάχνεις τους σπόρους και συγκεντρώσου. Είπαμε ότι το σημαντικό είναι να κάνει κανείς αυτό που θέλει.

ΦΑΝΗΣ: Είστε παράλογοι κι εσείς, όπως ο Γιώργης, με μόνη διαφορά αυτό το τελευταίο που είπες.

ΧΛΟΗ: Δεν υπάρχει λόγος να πιέζει κανείς τις καταστάσεις. Θα γίνουν όλα με τον χρόνο τους, όποτε είναι έτοιμος ο καθένας.

ΜΙΝΩΣ: Παράλογοι είμαστε εμείς όσο κι εσύ. Γιατί εσύ είσαι αυτός που καθορίζει τις εξελίξεις.

ΦΑΝΗΣ: Τι εννοείς;

ΜΙΝΩΣ: Θα καταλάβεις.

Η Στέλλα επιστρέφει στη θέση της. Πιάνει το χέρι του Μίνω και κλείνουν τα μάτια. Ο Φάνης και η Χλόη έχουν ανοιχτά μάτια. Συνεχίζουν να συσκευάζουν σπόρους. Ο Φάνης κάπως νευρικά ανά στιγμές, η Χλόη πάντα ήρεμα. Επικοινωνούν μεταξύ τους μη λεκτικά.

ΣΤΕΛΛΑ: Φάνη, είσαι εδώ για να έρθεις σε επαφή με τον νεκρό που δεν συνάντησες. Γιατί το σώμα δεν το είδες, όμως η ψυχή είναι εδώ, δίπλα σου. Μπορείς να της μιλήσεις. Μπορείς να την ακούσεις. Μπορείς να της ζητήσεις αυτό που επιθυμείς. Κι όταν γυρίσεις από αυτό το ταξίδι, θα έχεις ανακουφιστεί κι ένας δρόμος θα έχει ανοίξει μπροστά σου. Θα είσαι έτοιμος να συνεχίσεις την αποστολή σου. Η ζωή σου δεν θα είναι πια ίδια κι εσύ δεν θα είσαι μόνος ξανά. Ας καλωσορίσουμε την ενέργεια της αγάπης. Το πνεύμα αυτή τη στιγμή μάς μιλά. Το πνεύμα μιλά και όχι εγώ. Μπορείς κι εσύ να του μιλήσεις, όποτε νιώσεις έτοιμος. Το πνεύμα λέει πως είναι καλά. Ταξιδεύει στην ουράνια σφαίρα, σε έναν κόσμο άορατο, περιμένοντας ένα νέο σώμα, μέσω του οποίου θα ολοκληρώσει την αποστολή του για να ελευθερωθεί ολοκληρωτικά και μια για πάντα. Ας τραγουδήσουμε όλοι μαζί με αγάπη.

Ο Μίνωσ, η Στέλλα και η Χλόη αρχίζουν να τραγουδούν το «Αγνή Παρθένε» όπως στην πρώτη σκηνή. Δειλά δειλά μπορεί να μουρμουρίσει και ο Φάνης τη μελωδία.

ΣΤΕΛΛΑ: Και τώρα εσύ, θεά της γης, χλιοτυρρανισμένη...

ΦΑΝΗΣ: [στη Χλόη ψιθυριστά] Ο πατέρας μου δεν έχει τίποτα να μου πει;

ΧΛΟΗ: Είναι το τι θέλεις εσύ να ακούσεις.

ΦΑΝΗΣ: Ας πούμε πως με κολακεύει που όλο αυτό περιστρέφεται γύρω από μένα. Απλώς δεν το καταλαβαίνω. Αλλά, ξέρω... δεν χρειάζεται...

ΧΛΟΗ: Ούτε να κολακεύεσαι. Απλώς αφουγκράσου.

ΣΤΕΛΛΑ: [χωρίς να έχει σταματήσει] ... μίλα στον Φάνη και φανέρωσε αυτό που τον ταλαιπωρεί. Εμφάνισε τη μορφή σου και δείξε του τον δρόμο με τη φλογισμένη δάδα σου. Περιπλανήσου στα σπαρτά μαζί του και αποδέσμευσέ τον από την υλική πραγματικότητα. Δείξ' του τους σπόρους που φύτεψε, Δηώ, βοήθα τον να ξεδιαλέξει τους νέους σπόρους.

ΦΑΝΗΣ: Αυτό το χρειάζομαι. Τι είναι αυτά;

ΧΛΟΗ: Αγγούρια.

ΣΤΕΛΛΑ: [ανεβάζει την ένταση εκνευρισμένη με τη φασαρία] Κι εγώ τον ύμνο σου θα πω για τους δικούς σου πόνους. [Ηρεμα ξανά] Όπως κι εσύ την κόρη σου έχασες, έτσι κι εκείνος τον ταύρο. Μα να τον αποχαιρετίσει δεν μπορεί.

Ο Φάνης και η Χλόη χαμογελούν μεταξύ τους με τον εκνευρισμό της Στέλλας. Η Στέλλα και ο Μίνως συνεχίζουν ταυτόχρονα με τον διάλογο του Φάνη και της Χλόης.

ΣΤΕΛΛΑ: ὄξυ δέ μιν κραδίην ἄχος ἔλλαβεν

ΜΙΝΩΣ: Πόνος πικρός γεμίζει την καρδιά

ΣΤΕΛΛΑ: ἀμφὶ δὲ χαίταις ἀμβροσίαις κρήδεμνα δαΐζετο χερσὶ φίλησι

ΜΙΝΩΣ: κι απ' τα μαλλιά τον κεφαλόδεσμο ξεσκίζει

ΣΤΕΛΛΑ: κυάνεον δὲ κάλυμμα κατ' ἀμφοτέρων βάλετ' ὤμων

ΜΙΝΩΣ: Στους ώμους μαύρο ρίχνει ύφασμα

ΣΤΕΛΛΑ: σεύατο δ' ὥστ' οἰωνὸς ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν
μαιομένη·

ΜΙΝΩΣ: και σαν γεράκι ορμά στη γη

Στη θάλασσα ορμά γυρεύοντάς την

ΣΤΕΛΛΑ: τῆ δ' οὐ τις ἐτήτυμα μυθήσασθαι

ἤθελεν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,

οὔτ' οἰωνῶν τις τῆ ἐτήτυμος ἄγγελος ἦλθεν.

ΜΙΝΩΣ: Όμως κανείς της αληθείας ἄγγελος

απ' τους θεούς κι απ' τους θνητούς

Κανείς δεν θέλησε να πει τι εγίνη

ΣΤΕΛΛΑ: στρωφᾶτ' αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχουσα,

οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἠδυπότοιο

πάσσατ' ἀκηγεμένη, οὐδὲ χροῖα βάλλετο λουτροῖς.

ΜΙΝΩΣ: Εννέα μέρες η Δηώ στη γη περιπλανιόταν

χωρίς να φάει χωρίς να πιει

τους φλογισμένους της πυρσούς κρατώντας

[...]

Ήλπε βοήθα με που εγώ

κάποτε την καρδιά σου ημέρεψα

με λόγους ή με πράξεις

ΣΤΕΛΛΑ: Ἡέλι' αἶδεσσαί με θεὰν σὺ περ, εἴ ποτε δὴ σευ
ἢ ἔπει ἢ ἔργω κραδίην καὶ θυμὸν ἴηνα.

ΜΙΝΩΣ: Αὐτὴν τὴν κόρη γέννησα
περήφανη στήν ὄψη καὶ γλυκιά

ΣΤΕΛΛΑ: κούρην τὴν ἔτεκον γλυκερὸν θάλος εἶδεῖ κυδρὴν
τῆς ἀδινὴν ὄπ' ἄκουσα δι' αἰθέρος ἀτρυγέτιο
ὥστε βιαζομένης, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.

ΜΙΝΩΣ: Μα στον αἰθέρα ἡ κραυγὴ τῆς ἀντιλάλησε
καὶ τώρα ἐξαφανίσθη

ΣΤΕΛΛΑ: ἀλλά, σὺ γὰρ δὴ πᾶσαν ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
αἰθέρος ἐκ δίης καταδέρκεαι ἀκτίνεσσι,

ΜΙΝΩΣ: Εὐς, στεριάς καὶ θάλασσας καὶ αἰθέρος βασιλιά,
στεῖλε τις δέσμες του φωτός, φανέρωσε τὴν

ΣΤΕΛΛΑ: νημερτέως μοι ἔνισπε φίλον τέκος εἴ που ὄπωπας
ὅς τις νόσφιν ἐμεῖο λαβὼν ἀέκουσαν ἀνάγκη
οἴχεται ἢ θεῶν ἢ καὶ θνητῶν ἀνθρώπων.

ΜΙΝΩΣ: Επόπτευσε ἀπὸ ψηλά
καὶ περ το ἀγαπημένο μου παιδί τι ἐγίνη

ΦΑΝΗΣ: [στη Χλόη] Αλήθεια χαίρομαι που εἶσαι ἐδῶ. Δεν ξέρω. Μπορῶ;

Ο Φάνης χαϊδεύει τὴ Χλόη στο πρόσωπο ἐνῶ ἡ Στέλλα με τὸν Μίνω συνεχίζουν τὸν ὕμνο.

ΦΑΝΗΣ: Δεν ἤξερα τι θα με περιμένει ὅταν θα γύριζα στο χωριό. Τους φανταζόμουν ὅλους ξένους καὶ ἀπόμακρους, κι ἐμένα σκληρό, να μην ταραξῶ τα νερά. Ὅμως τελικὰ εἶναι ὅλοι παράλογοι κι ἐγὼ νιώθω παραδόξως οικεῖα. Ἀν δεν ἦσουν ἐσύ, ἀν δεν ἦταν οἱ σπόροι... ἀκόμα κι ἡ τελετὴ... Το φανταζόμουν στεγνό. Μια πραγματικότητα στιγματισμένη ἀπὸ τὴν ἀπουσία. Μ' αὐτοὺς δεν ἔχω πολλὰ να πῶ...

ΧΛΟΗ: Αὐτοὺς θα ἔχεις ἀπὸ ἐδῶ καὶ μπρος.

ΦΑΝΗΣ: ... ὅμως ἐσύ με βοηθᾶς να υπάρχω ἀνάμεσα στους δύο κόσμους. Ὅταν σε εἶδα να ξεπροβάλλεις ἀπ' τα νερά...

ΧΛΟΗ: Πολύ πρὶν αποφάσισες να με σώσεις.

ΦΑΝΗΣ: Να σε σώσω; Αισθάνεσαι πως σε βοηθᾶω;

ΧΛΟΗ: Για σένα το κάνεις.

ΦΑΝΗΣ: Ναι, φυσικὰ. Ὅμως σε βοηθᾶω; Εἶμαι σημαντικὸς;

ΧΛΟΗ: Εγὼ σύντομα θα φύγω. Πάρε αὐτό που θέλεις.

ΦΑΝΗΣ: Γιατί;

ΧΛΟΗ: Ἐχω ἓνα ταξίδι να κάνω.

ΦΑΝΗΣ: Θα ξαναγυρίσεις;

ΧΛΟΗ: Όποτε θελήσεις.

Ο Φάνης χαμογελά. Την πλησιάζει και τη φιλά.

ΦΑΝΗΣ: Έχω καιρό να νιώσω...

ΧΛΟΗ: Μη φοβηθείς. Άφησέ τις...

ΦΑΝΗΣ: Να τις αφήσω;

Η Χλόη τον φιλά. Πλησιάζουν τα σώματά τους, έρχονται σε ερωτική επαφή, καθώς οι άλλοι δύο συνεχίζουν να ψάλλουν. Τα φώτα σβήνουν. Παίζει το «Free as a bird» των Beatles. Σβήνει.

Σκηνή 8

Ο μύθος του κοσμικού αυγού. Σκοτάδι. Ακούγονται ηχογραφημένες δυο παιδικές φωνές.

ΚΟΡΙΤΣΙ: Ο Φάνης βγήκε από τ' αυγό. Στην αρχή ήταν η νύχτα. Έπειτα άφησε ένα αυγό και βγήκε ο Φάνης, ο πρωτόγονος. Ουγκ, ουγκ.

ΑΓΟΡΙ: Κι η Δήμητρα, είναι η Γαία. Oh yeah, oh yeah.

Στη συνέχεια ακούγεται ηχογραφημένη η φωνή της Χλόης.

ΧΛΟΗ: Στην αρχή ήταν η νύχτα. Εκείνη εναπόθεσε το ασημένιο αυγό, που μέσα του ήταν κρυμμένος ο κόσμος. Το αυγό ράγισε κι από μέσα πρώτος βγήκε ο φωτεινός θεός, ο Φάνης, ο πρωτόγονος, θεός τριαδικός, Φάνης το φως, Έρωσ δημιουργός, Μήτις η φρόνηση. Φώτισε ο Φάνης το αυγό, φανέρωσε ό,τι υπήρχε.

Το αυγό ραγίζει και σπάει. Από μέσα του ξεπηδούν ακρίδες.

Σκηνή 9

ΣΤΕΛΛΑ: Φάνη, παιδί μου, ξύπνα.

ΦΑΝΗΣ: Τι έγινε;

ΣΤΕΛΛΑ: Επιδρομή ακρίδων. Ξύπνα.

ΦΑΝΗΣ: Τι;

ΣΤΕΛΛΑ: Επιδρομή ακρίδων.

ΦΑΝΗΣ: Μα τι λες;

Σιωπή. Ο Φάνης σηκώνεται και κοιτάζει έξω απ' το παράθυρο. Από μακριά ακούγεται το φτερούγισμα των ακρίδων καθώς και τσίγκινα σκεύη να χτυπούν.

ΦΑΝΗΣ: Πώς; Έχει ξανασυμβεί;

ΣΤΕΛΛΑ: Άκου τες! Άκου πώς χτυπάνε τα φτερά και τις αρθρώσεις τους. Σαν καταρράκτης, σαν τρεχούμενο νερό. Ακούς πώς μασουλάνε τα σπαρτά; Σε λίγο θα τα εξαφανίσουν. Ψυχραιμία, Φάνη. Κάποια κακή ενέργεια τις κάλεσε. Πρέπει να ενωθούμε και να διαλογιστούμε όλοι μαζί. Με τη δύναμη της σκέψης-

ΦΑΝΗΣ: Πού είναι οι άλλοι;

ΣΤΕΛΛΑ: Ο Μίνως πήγε να βρει-

Μπαίνουν ο Μίνως και ο παπα-Γιώργης. Ο Μίνως κρατάει μια λαμαρίνα και μια κουτάλα. Ο παπα-Γιώργης κρατάει ένα ευαγγέλιο, και μια εικόνα. Ανοίγοντας την πόρτα, μπαίνουν μαζί τους μερικές ακρίδες.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Σκοτείνιασε ο ουρανός. Η όγδοη πληγή του Φαραώ. Ποιες αμαρτίες, ποιες αμαρτίες; Κι ακολουθεί πυκνό σκοτάδι. Φάνη, ο ερχομός σου... ζήτα συγχώρεση. Κι εγώ θα προσευχηθώ για εκείνους.

ΜΙΝΩΣ: Στέλλα, ειδοποιήσανε τον δήμο και θα 'ρθουν να ψεκάσουν τα χωράφια μας.

Η Στέλλα βάζει το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια και μουρμουρίζει. Ο παπα-Γιώργης πάει στην κουζίνα και γυρίζει με ένα ποτήρι λάδι, ένα δοχείο με αλεύρι και εφτά κεριά. Τα αφήνει στο τραπέζι μαζί με την εικόνα, ανάβει το καντήλι και αρχίζει να μουρμουρίζει.

ΣΤΕΛΛΑ: Τη γη μας, την αγνή. Λιμός και δηλητήριο.

ΜΙΝΩΣ: Ήρθε η ώρα. Ξεκίνησε ο πόλεμος.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Το θυμιατό δεν πήρα.

Ο Μίνως ψάχνει σε ένα μπαούλο και βγάζει μια παλιά καραμπίνα.

ΜΙΝΩΣ: Τις σφαίρες;

ΦΑΝΗΣ: Τι εννοείς;

ΜΙΝΩΣ: Αυτή είναι η γη μας. Κανείς δεν θα την ψεκάσει.

Βρίσκει τις σφαίρες και γεμίζει το όπλο.

ΦΑΝΗΣ: Μίνω, δεν πρόκειται να γίνει κάτι τέτοιο έτσι κι αλλιώς. Δεν θα είναι προετοιμασμένοι.

ΜΙΝΩΣ: Αυτοί οι διάβολοι. Αυτοί που θέλουν να μας ελέγξουν έφεραν τα διαβολικά τους σμήνη.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Μετανοήστε άπιστοι. Μετανοήστε για τις αμαρτίες τις δικές σας και των προπατόρων μας. Ζητήστε συγχώρεση από τον φιλεύσπλαχνο Κύριο. Εμείς οι ανάξιοι Σε προσκυνούμε, Κύριε ελεήμονα. Ιησούς Χριστός νικά κι όλα τα κακά σκορπά. [Το επαναλαμβάνει άλλες δύο φορές]

ΦΑΝΗΣ: Σταθείτε ένα λεπτό. Ηρεμήστε.

ΣΤΕΛΛΑ: Μίνω, προτού κάνουμε οτιδήποτε πρέπει να καθαρίσουμε τις ενέργειές μας. Θεραπεία γέλιου!

Η Στέλλα αρχίζει να γελάει επιτηδευμένα. Το γέλιο κλιμακώνεται από αμήχανο σε υστερικό, διατηρώντας την επιτήδευση. Καλεί και τους άλλους να συμμετέχουν. Ταυτόχρονα προσπαθεί να κρατήσει τα ερεθίσματα του περιβάλλοντος μακριά. Όμως εντέλει την κυριεύει ο φόβος και καταλήγει σε κλαυσίγελο καθώς οι ακρίδες μπαίνουν από τις χαραμάδες μέσα στο σπίτι. Όλα αυτά συμβαίνουν κατά τη διάρκεια ολόκληρης της σκηνής.

Ο Μίνως παίρνει την καραμπίνα και αρχίζει να πυροβολεί στον αέρα από το μισάνοιχτο παράθυρο.

Ο παπα-Γιώργης ξεπατώνει έναν βασιλικό. Γεμίζει ένα μπουκάλι με νερό και αρχίζει να αγιάζει.

ΦΑΝΗΣ: Σαν τρεχούμενο νερό. Αφήστε με να σκεφτώ [Κλείνει τα αυτιά του, όμως δεν καταφέρνει να συγκεντρωθεί].

ΜΙΝΩΣ: Φάνη, πού έχεις βάλει τις σφαίρες;

ΦΑΝΗΣ: Εγώ;

ΜΙΝΩΣ: Πες μου γρήγορα.

ΦΑΝΗΣ: Δεν ξέρω. Δεν μένω εγώ εδώ. Είμαι επισκέπτης. Είμαι περαστικός.

ΜΙΝΩΣ: Άκου, Φάνη, αυτή η γη είναι ιερή. Με αγάπη και φροντίδα, με κόπο την καλλιεργήσαμε. Με θυσίες τη φύλαξα να μη μολυνθεί. Δεν υπάρχουν ακρίδες. Είναι ένα όραμα. Επίτηδες μας κάνουν να το βλέπουμε για να έχουν μια

δικαιολογία να έρθουν. Αλλά στο σώμα μου εγώ δεν βάζω φάρμακα, την τροφή μου θα την κρατήσω αγνή. Τώρα πρέπει να τους διώξω, αλλά όταν ηρεμήσουν τα πράγματα θα δεις πως οι ακρίδες δεν υπάρχουν.

ΦΑΝΗΣ: Δεν έχω εγώ τις σφαίρες.

ΜΙΝΩΣ: Τότε να διώξουμε τις ακρίδες. Δεν θα έχουν δικαιολογία να 'ρθουν. Κάποιον έχουν στείλει εδώ ανάμεσά μας και μας δηλητηρίασε. Γι' αυτό τις βλέπουμε. [Στη Στέλλα] Σκάσε κι εσύ.

Η Στέλλα προσπαθεί να σταματήσει, αλλά δεν μπορεί να ελέγξει το σώμα της. Συνεχίζει να κλαίει και να γελάει βουβά. Ο Μίνως κοιτάζει τον Φάνη.

ΦΑΝΗΣ: Δεν είμαι εγώ!

Ο Μίνως κοιτάζει τον παπα-Γιώργη που ραντίζει τον χώρο με αγιασμό. Του ορμά και ρίχνει κάτω το ποτήρι. Το ποτήρι σπάει. Παλεύουν.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Διάβολοι. Αμάρτησα, Κύριε. Έσφαλα που τους δέχτηκα στον ναό Σου.

ΜΙΝΩΣ: Πόση ώρα διαρκεί το δηλητήριο; Λέγε. Πότε θα φύγουν;

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Θα φύγουν όταν μετανοήσεις. Όταν προσκυνήσεις την εικόνα του Χριστού με ευλάβεια.

Ο Μίνως πιάνει την εικόνα και τη φιλάει με μανία.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Γιατί με δοκιμάζεις Κύριε; Συγχώρεσέ τον, συγχώρεσέ τον. Ως αγαθός και φιλάνθρωπος Θεός. Ότι ουκ έστιν άνθρωπος, ως ζήσεται και ουχ αμαρτήσεται. Συ γαρ μόνος εκτός αμαρτίας υπάρχεις...

ΣΤΕΛΛΑ: Να πούμε έναν ύμνο, να πούμε έναν ύμνο...

Ο Μίνως πιάνει ένα μαχαίρι από το τραπέζι και το κουνάει απειλητικά προς τον παπα-Γιώργη.

ΜΙΝΩΣ: Ψέματα μου είπες. [Προς τη Στέλλα] Κι εσύ; Μήπως είσαι κι εσύ μαζί του;

Ο Φάνης πιάνει την καραμπίνα. Σημαδεύει την τριάδα.

ΦΑΝΗΣ: Εγώ. Εγώ τις έφερα. Εγώ είχα και τις σφαίρες. Η καραμπίνα είναι γεμάτη. Πέτα το μαχαίρι κάτω, Βασίλη.

ΜΙΝΩΣ: Δεν σε φοβάμαι. Θα υπερασπιστώ...

ΦΑΝΗΣ: Αυτήν; Θα την υπερασπιστείς;

Ο Φάνης στρέφει το όπλο στη Στέλλα. Ο Μίνως σταματά και κατεβάζει το κεφάλι.

ΦΑΝΗΣ: Γιώργη, δέσε τον στην καρέκλα. Εκεί και οι δυο σας.

Ο παπα-Γιώργης και η Στέλλα κάθονται εκατέρωθεν στα πλάγια της καρέκλας όπου είναι δεμένος ο Μίνως.

ΦΑΝΗΣ: [Στη Στέλλα] Τραγουδά τον ύμνο σου τώρα αν θες.

Η Στέλλα πάει να τραγουδήσει το Αγνή Παρθένε, αλλά δεν της βγαίνουν ολόκληρες οι λέξεις. Λόγω της ησυχίας ακούγεται πιο έντονα πια το φτερούγισμα των ακρίδων.

ΦΑΝΗΣ: Εγώ είμαι ο ξένος. Εγώ τις έφερα. Πριν δεν υπήρχε τίποτα. Μόνο χάος και νύχτα. Τις είχα μαζί μου, κρυμμένες μέσα σ' ένα αυγό. Το αυγό ράγισε κι εγώ απλώς φώτισα τον κόσμο που υπήρχε μέσα. Εγώ τις φανέρωσα. Ήταν ήδη εδώ, μαζί μου. Κοιμήθηκα... Ακούστε τις. [Σιωπή] Πού είναι η Χλόη; [Σιωπή].

Τον κοιτάζουν αποσβολωμένοι.

ΦΑΝΗΣ: Κοιμήθηκα με τη Χλόη. Εκείνη θα πήρε το αυγό. Θα βγήκε έξω από εδώ και θα τις απελευθέρωσε. [Θυμάται] Είπε να μην τις φοβηθώ. Ναι. Σκεφτείτε το. Θα φάνε ό,τι υπάρχει και θα φύγουν. Χα χα, σκεφτείτε πόσο θα είχαν στριμωχτεί εκεί μέσα, σκεφτείτε πόσο θα πεινούσαν. Κάποτε θα έспаγε το αυγό. Δεν πειράζει. Θα λεηλατήσουν την εύφορη γη κι έπειτα θα μας αφήσουν. Να ζήσουμε με ό,τι μας απέμεινε. Θα πάρει λίγο χρόνο, αλλά στο τέλος κάτι θα φυτρώσει ξανά. Γιώργη, μπορεί και να είναι μικροί άγγελοι, που ήρθαν να μας σώσουν. Τα πήρε ο Θεός σου μάλλον για τα καλά. Τους έστειλε έτσι τρομακτικούς, αλλά η αλήθεια είναι πως ήρθαν για να μας σώσουν. Κοίτα ωραία ωραία που κάθεσαι εκεί δίπλα στον Μίνω. Έχετε τον ίδιο φόβο στα μάτια τώρα. Κανείς από πάνω. Ή μάλλον, δεν είναι φόβος. Πασχίζετε να ανταπεξέλθετε στον παραλογισμό. Αυτό είναι που φαίνεται στα μάτια σας. Χα χα. Το αναγνωρίζω.

Ο Φάνης σταματά να μιλά και αφουγκράζεται. Ακούγεται ένας ήχος σαν οι ακρίδες να πέφτουν πάνω στην πόρτα και στα παράθυρα.

ΦΑΝΗΣ: Η Χλόη θα μας πει τι θα κάνουμε. Ξέρει, γιατί μου είπε να μη φοβηθώ. Γιώργη, ανοίγω την πόρτα. Με το τρία τον λύνεις για να τις απολαύσει κι αυτός.

Ο Φάνης κάνει βήματα προς τα πίσω ενώ συνεχίζει να τους σημαδεύει.

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Όχι, Φάνη. Δεν θα το αντέξουν. Λυπήσου τους. Έχουν περάσει τόσα...

ΦΑΝΗΣ: Άκου. Τρεχούμενο νερό. Ένα-

ΠΑΠΑ-ΓΙΩΡΓΗΣ: Όχι, όχι! Ιησούς Χριστός νικά, Ιησούς Χριστός νικά...

ΦΑΝΗΣ: δύο, τρία.

Ο Φάνης ανοίγει την πόρτα. Ένα πυκνό σμήνος από ακρίδες εισβάλλει μέσα στο δωμάτιο χωρίς σταματημό. Ο παπα-Γιώργης έχει λύσει τον Μίνω. Οι τρεις τους προσπαθούν να τις βγάλουν από πάνω τους. Καθώς αραιώνει το σμήνος των ακρίδων, ξεπροβάλλει από μέσα του η Χλόη ντυμένη στα λευκά. Ο Φάνης τής χαμογελά.

ΦΑΝΗΣ: Είσαι εδώ.

ΧΛΟΗ: Ήρθα γιατί με ζήτησες. Αλλά τώρα ξέρεις τι πρέπει να κάνεις.

Η Χλόη τού δίνει ένα μαχαίρι.

ΦΑΝΗΣ: Όχι.

ΧΛΟΗ: Δεν με σκοτώνεις εσύ. Ό,τι κάνεις εδώ δεν έχει επιπτώσεις. Μόνο σε βοηθάει, αν καταφέρεις να ακολουθήσεις τον μίτο και να βγεις απ' τον Λαβύρινθο.

ΦΑΝΗΣ: Κι εσύ;

ΧΛΟΗ: Εγώ είμαι κομμάτι του μύθου σου.

ΦΑΝΗΣ: [Σκέφτεται] Του μύθου. Χλόη...

Η Χλόη τού γνέφει αρνητικά.

ΦΑΝΗΣ: [Σιωπή] Δήμητρα... [Έτοιμος να καταρρεύσει]

ΧΛΟΗ: Εμένα ήρθες να πενήσεις, Φάνη. Δεν με έσωσες βάζοντας στη θέση μου τον μπαμπά. Πιο πολύ με εξαφάνισες. Άκου... είπες το όνομά μου. Για μένα μπορεί να μη μετράει πια, όμως μέσα σου κάτι αποκαταστάθηκε. Έτσι δεν είναι;

ΦΑΝΗΣ: Είσαι μπροστά μου, ζωντανή.

ΧΛΟΗ: Δεν είμαστε στη χώρα των ζωντανών.

ΦΑΝΗΣ: Είμαστε στη χώρα των μύθων.

ΧΛΟΗ: Σωστά.

ΦΑΝΗΣ: Που ένα αυγό ραγίζει κι από μέσα του ξεχύνονται ακρίδες.

ΧΛΟΗ: Κι απ' τις ακρίδες αναδύεται... Ορίστε [του δίνει το μαχαίρι]. Θυσίασε τον λευκό σου ταύρο.

ΦΑΝΗΣ: Τι θα κερδίσω; Προκειμένου να φύγουν οι ακρίδες;

ΧΛΟΗ: Οι ακρίδες δεν θα φύγουν. Θα σε συντροφεύουν για καιρό. Θα μάθεις να τις φροντίζεις και θα γίνουν φίλες σου. Μπορεί να τις κουβαλάς μέσα στ' αυγό και πού και πού να ξεπηδούν μερικές για να σου θυμίζουν. Να σου θυμίζουν πως στάθηκες θαρραλέος, αδερφέ μου.

ΦΑΝΗΣ: Πες μου, Δήμητρα, πες μου τουλάχιστον γιατί; Τι σου συνέβη; Τώρα που είσαι εδώ. Γιατί το έκανες; Ποιος σε πλήγωσε;

ΧΛΟΗ: Δεν μπορώ να σου απαντήσω.

ΦΑΝΗΣ: Όσο μένει ακατανόητο δεν μπορώ να σ' αφήσω να φύγεις.

ΧΛΟΗ: Μπορείς να κατανοήσεις την πράξη μου χωρίς να μάθεις τι ακριβώς συνέβη. Και δεν γίνεται να μάθεις, γιατί στη χώρα των μύθων μπορεί να σου αποκαλυφθούν μόνο αυτά στα οποία έχεις πρόσβαση ήδη ή αυτά τα οποία φαντάζεσαι. Τα λόγια μου εδώ είναι δικά σου λόγια. [Ταυτόχρονα με τον Φάνη] Φάνη, μπορείς να με καλείς και θα 'ρχομαι, όμως πρέπει να με σκοτώσεις.

ΦΑΝΗΣ: Φάνη, μπορείς να με καλείς και θα 'ρχομαι, όμως πρέπει να με σκοτώσεις.

ΧΛΟΗ: Κόψε τις φλέβες μου όπως φαντάζεσαι ότι το 'κανα.

ΦΑΝΗΣ: Αδερφούλα μου...

Ο Χλόη τον αγκαλιάζει και του χαϊδεύει το κεφάλι. Ο Φάνης κλαίει στην αγκαλιά της.

ΧΛΟΗ: Έλα, μετά απ' αυτό θα φύγεις από 'δω. Θα πας στη Σαμοθράκη και θα περάσεις ένα όμορφο καλοκαίρι. Θα γυρίσεις τον Αύγουστο για να βοηθήσεις τη μαμά και τον μπαμπά και τον Γιώργη στον τρύγο. Θα πάτε με τον Γιώργη στα μελίσσια. Μπορεί να κάνετε και κανένα περίπατο στο βουνό. Να μαζέψετε βότανα να ετοιμάσει η μαμά γιατροσόφια για τον χειμώνα να τα πάρεις μαζί σου στην Κω. Θα τους συμπονέσεις κι ας μην τους καταλαβαίνεις πάντα. Και θα σταματήσεις να ανησυχείς. Δες τους.

Του δείχνει τον Μίνω, τη Στέλλα και τον Γιώργη, οι οποίοι έχουν βγάλει τα ρούχα που φορούσαν πριν και πλέον φοράνε συνηθισμένα μαύρα ρούχα. Κάθονται στο τραπέζι. Η Στέλλα τακτοποιεί, ο Μίνως μαστορεύει το όπλο και ο Γιώργης διαβάζει ένα βιβλίο.

ΧΛΟΗ: Όλα είναι καλά. Είναι γενναίοι, όπως κι εσύ. Ο καθένας με τον δικό του τρόπο.

Ο Φάνης τη σφίγγει δυνατά κι έπειτα τη μαχαιρώνει μερικές φορές. Καθώς συμβαίνει αυτό ξεσπά σε κλάματα, ενώ ταυτόχρονα λέει:

ΦΑΝΗΣ: Σ' αγαπώ, Δήμητρα. Σ' αγαπώ. Και μου λείπεις. Πολύ.

Σκηνή 10

ΣΤΕΛΛΑ: Φάνη... ζύπνα.

ΦΑΝΗΣ: Μαμά; Τι έγινε;

ΣΤΕΛΛΑ: Σε πήρε ο ύπνος εδώ στον καναπέ. Δεν σε ζύπνησα γιατί φαινόσουν πολύ κουρασμένος. Τρώμε σε λίγο.

Πιο πέρα ο Γιώργης έχει βάλει μια βιντεοκασέτα στο βίντεο.

ΓΙΩΡΓΗΣ: Φάνη, έλα να δεις τι βρήκα. Από την εκδρομή που είχαμε πάει στη σπηλιά του Δία. Κοίτα πιο πίσω τι έχει.

Ο Φάνης έχει καθίσει δίπλα στον Γιώργη. Ο Γιώργης κάνει rewind την βιντεοκασέτα. Ακούγονται οι παιδικές φωνές της σκηνής 8.

ΓΙΩΡΓΗΣ: Από την πρόβα που κάνατε με τη Δήμητρα για εκείνο το θεατρικό με τους μύθους στο σχολείο. Εγώ σας τραβούσα. Αλλά ήσασταν μαλακισμένα και τσακωθήκατε on camera.

ΦΑΝΗΣ: Ε, μίλα καλύτερα.

Ο Φάνης του ρίχνει μια μπουνίτσα στο μπράτσο. Σπρώχνονται λίγο. Έρχεται ο Βασίλης από πίσω και κάνει λίγο μασάζ στους ώμους του Φάνη.

ΒΑΣΙΛΗΣ: Ήρεμα οι δυο σας.

ΣΤΕΛΛΑ: Ελάτε... έτοιμα.

Κάθονται όλοι μαζί στο τραπέζι για φαγητό. Κάνουν προσευχή και ξεκινάνε να τρώνε.

ΒΑΣΙΛΗΣ: Καλώς ήρθες, γιε μας.

ΦΑΝΗΣ: Καλώς σας βρήκα.

Τρώνε χωρίς να μιλάνε. Ο Φάνης καθαρίζει ένα αυγό.

ΦΑΝΗΣ: Ακούστε. Λυπάμαι που έχασα και το τελευταίο μνημόσυνο. Θα ήθελα... αν δεν σας πειράζει... θα φροντίσω εγώ το μνήμα σήμερα.

ΤΕΛΟΣ